

2022. május 12., csütörtök

Civilek a Palotanegyedért Egyesület

Sipka Lászlóra emlékezünk

Sipka László villamosmérnök, mérnök közgazdász
/Budapest 1937.07.29 – Budapest 2022. 04. 13./

Sipka László néhány hónap híján 85 évet élt meg, abban a korban, amelyben, mi magyarok, egy világháborút, egy forradalmat és több kisebb –nagyobb rendszer változást avagy változtatást éltünk meg. A kor nagy ígérete az volt, hogy „holnapra megforgatjuk az egész világot.” Sipka László azonban nem vett részt a felforgatásban. Hűséges maradt az értékekhez: a hithez, a hazához, a választott hivatáshoz, a hitveshez, azokhoz a csendes csodákhoz, melyeket Reményik Sándor örökített meg a legszebben :

Ne várj nagy dolgot életedben, // Kis hópelyhek az örömök.//
Szitáló, halk szírom csodák, // Rajtuk át Isten szól : jövök. //

A gyermekkorától lelkesen fényképező Sipka László képeiből, nyolcvan esztendőskorában "Az élet öröme" címmel kiállítást rendeztek. A megnyitón a reményiki sorokat így fogalmazta meg : „ Azt próbáltam ezekkel a fotókkal demonstrálni, hogy az életben a legapróbb eseményeknél is észre tudunk venni szépségeket, érdekességeket. Életünk pillanatai felfűzhetők örömök láncolatára, ha arra vagyunk fogékonyak. Arra biztatok mindenkit, hogy próbáljanak a saját életükben is megörökítésre alkalmas pillanatot találni.”

Nem csak fényképeivel, de teljes szakmai munkásságával is, melyet 25 könyve, szerkesztői, lektori közreműködése is őriz, hatalmas örökséget hagyott az utókorra. A válogatott cikkeit tartalmazó, 2005-ben megjelent „Játszunk együtt” című könyvét minden birtokosa kincsként őrzi.

A Palotanegyedben lévő otthonához öreg korában egy kis gyúrói ház társult, élettérként, ahol feleségével, Julival nagyon boldogok voltak. Egész életükben a szeressétek egymást parancsát gyakorolták.

Szerették a hazájukat, amelyet mindig emberekkel népesítettek be. A technikatörténet kiváló ismerője, kutatójaként írásaiban sok ezer tudós, feltaláló, gondolkodó, példát és mintát adó magyarral ismertetett meg minket. A Millenáris Parkban 2001. december 17-én megnyitott „Álmok álmodói – világgraszoló magyarok” című 13 ezer négyzetméternyi kiállításról írta az alábbiakat: „Ez a tárlat áttekintést nyújt arról, hogy az elmúlt 2-300 évben a magyar alkotók mi mindennel gazdagították az emberiség közös kincstárát, mi mindennel járultak hozzá a világ előrehaladásához”. Megállapítja, hogy szinte minden létező szakterületben volt, van magyar feltaláló, fejlesztő és szinte nincs földünknek olyan része, amely ne viselné, jó értelemben, a kezünk nyomát. Végül megjegyzi: „Mindezt egy sohasem gyarmatosító ország állampolgárai tették.” Szípkázó humorával még hozzáteszi: „Jelképesnek tekinthető, hogy a kiállítás Sajdik Ferenc híres személyiségeink egy „csokrát” ábrázoló karikatúrájával indul. A kép előtt állva érezzük igazán milyen nevetséges kérdés: „bevesznek-e” minket Európába?”

Ez a hazaszeretet a választott hivatásokkal, a villamosmérnöki és a mérnök közgazdász munkássággal párosulva minden időkből egyszerre bírálta a hazai gazdasági és műszaki állapotokat, terveket, de javaslatokat is tett azok javítására, megújítására. 2006-ban már pontosan leírta milyen tragikus hatása lesz a vasúti szárnyvonalak felszámolásának, úgy, ahogyan az pontosan be is következett.

Egy olyan magyar mérnök tért meg az örök hazába, aki nemzeti létünkre, emberi életünkre és JÖVŐNKRE nézve a „Szabálytalan elgondolások a gazdaságfejlesztésről” alcímű, KUPEC-GORILLA-FELTALÁLÓ néven megjelent dolgozatában testamentumot is hagyott ránk. Emlékét szívünkben őrizve, próbáljuk okos javaslatait megvalósítani, ahogyan ránk hagyta a XXI. század második évtizedében „ Mit csináljunk ?.... Mi, egyénileg, mit csináljunk – és mit csináljon az ország, hogy mi az állampolgárai, jól érezzük magunkat benne?.. Mi legyen belőlünk – kupec,gorilla, feltaláló? Az ilyen kicsavart világban hova sorakozunk? ... A világ gondját nem vehetjük a nyakunkba. De hazánk gazdaságának fejlesztése – a saját érdekeink szerinti fejlesztése, a saját adottságainknak, igényeinknek, jövőbeli céljainknak megfelelő fejlesztése – a mi dolgunk... Az országok vetélkedőjében a műveltebb, tájékozottabb népségűek győznek. De ez még nem elég, azok győznek, akik kötődnek egy közösséghez, akikben a tudás mellett van hazaszeretet. Mi vajon hova akarunk tartozni? Ha a győztesekhez, akkor tudásban és emberségben is gyarapodnunk kell... Az is nyilvánvaló, hogy saját nemzeti kultúránk megőrzésére és továbbadására az oktatás különböző szintjein, a művelődés és szórakozás számtalan területén, a tömegkommunikációban is! – az eddigieknél sokkal több figyelmet, energiát, időt és pénzt kell fordítanunk.

A tanulmány, amely még a virágüzletek import áruinak divatjáról , a másokat gazdagító magyar találmányokról is megemlékezik életünk mindennapjait dokumentumként hagyja az utókorra. A leírtakon mindig átsüt felesége, dr Sipka Julia közgazdász derűs, színes egyénisége. Az ő, 2017. október 14-én bekövetkezett halála Sipka Lászlót remeteségbe zárta, földi élete egyre terhesebbé vált számára. Még a Magyar Örökség Díj Bíráló Bizottságban végzett munkájától is megvált, amelyben sok, nagyszerű mérnökkel gazdagította a kitüntetettek körét.

2018. április 27-én a megújult Lőrinc pap tér első, restaurált pihenőpadjára, a Civilek a Palotanegyedért Egyesület táblát helyezett el, megemlékezve Sipka Júliáról, egyesületük egyik vezető személyiségéről, aki közösségük motorja, legerősebb összetartó ereje, az emberi kapcsolatok erősítője volt. A tábla szövegét egy idézet zárja: „Én csak lélekben, de veletek – „

A két személyes pad várja, hogy oda kerüljön Sipka László táblája is, hogy ne csak az urnatemető fülkéjében nyugodjanak egymás mellett, hanem az emlékpardon is hirdessék a hitvesi összetartozás örökkévalóságát.

Kovács Gergelyné
kultúrtörténész

fotó: Baranyai Attila

A temetés 2022. május 27-én, pénteken, 15 órakor lesz a Krisztus Király Plébánia urnatemetőjében (Budapest, VIII. Reviczky u. 9).

<https://palotanegyedert.blogspot.com/2022/05/sipka-laszlora-emlekezunk.html?m=0>